

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

45ον

Ο κόσμος γελούσε κ' ἔλεγε: «Νέα παλλήκαρι πού θά φτιάξει το νικοκυριδι τους!»

Ομολόγησε πώς δὲ γελά στην και τέο...

Έχουμε τώρα δις, χρειάζεται για να νόσουμε όχτιο ή δέκα μεγάλα παράθυρα.

«Ολι' αὐτά πελλά άλλα άκριδα σε περιμένουν. Δε σου λέω τίποτα» διλλο. Θά τα δεις τα Χριστούγεννα. «Άλλα μ' εύχαριστας που έδειψα για σένα το διάτιτιμο από τις πρώτες πετάριστις που έστειλα στο Δημόσιο.

«Αν ήσερες την ευχαριστηση σου πώς νιώθω να έτοιμαζω τσι, άχερο με άχερο, τη φωλιά μας για τόν έρχομενο χρόνο... να γίνω για δις ή δέκα μπορούσε να δέσεις άκρια πιο σφιχτά στην ζημόρη χολάδα μας, στο μύλο του Σταγάκης καλ... στο μυλωνά του.

Άλλο με δοητές να ξεγελώνται με καρκιά άπαντα.

Μερικές φρέσες ίσως να σου φάντασι λιγάκι ακλόρες. Γιά τους άλλους, αυτό άληθευεινές...

Άλλα μονάχα λιγάκι και γιατί έτοις πρέπει στη δουλιά μου έχω να κάνω με τόσον κάρομα.

Άλλα μιας σένα, διγαπή μένη μου «Εράδη», αυτή ή αυτή, θαρρά, δεν είναι παρά η άμνα της καρδιάς μου και της ευχιθύσας μου.

Άν δύκουγα την καρδιά μου, θα σου ζηγράφω κάθε μέρα.

Όσος δε σου λέω, τα λέω από θεό.

Τὸν ευχαριστῶ, κάθε πρωταρχεῖον, καὶ κάθε δεξιωτῶν διαδέχεται τὴν ἀλλή στὸ σπίτι τοῦ Νικοπολῶ.

Ολες οι μέρες είναι φορτωμένες ήλεκτρισμός.

Ο πορετός άρχιζες από τις έφτα το πρώτο. Οι διάφοροι προμηθευτές, τὸ ταχυδρομεῖο, οἱ έφημεριδες, τὸ πρωνόν καλατούσι.

Επειτα τὸν διάνησαν τὸν Καλαντόπολην, οἱ οἰκονόμεις γνωστοί, άγαπητήν σε διλούς... πώς ή ζωή μου συνέχεται, πολιτική, κάτω από τον ίδιο ούρων, στὸν ισοκίο τῆς θιάσας έκκλησας... και πώς δ' ἀγαπημένος οικογενειακός μυμόλος θὰ στεγάσει ζωή, νιάτια, ἀγάπη... και πώς δὲ αυτός συνέψιονες οἱ έσενα, άγαπημένη μου «Εράδη»... να, τι ένδυσμαχη, τι διαθειτιστικό...

Έχω τὴν ἐνύπωση πώς δὲ αὐτά τὰ πρωτόπλασταν οἱ πρόγονοι μας. Κι' έτοις, μὲν ἡμεριά, ἀργόντας αὐτές έμπνευσίες τους.

Πάσις φορές, τὸ δράδον, σε σκέπτομαι τόσο έντατα, πώς η παρουσία σου γίνεται πραγματικότητα! Εἰσ' ἐδώ, πλιάς μου, Κι' έναν τράπο σχεδόν ἀπτό.

ΤΟῦ PIERRE L' ERMITTE

Τὴν περασμένη ἑδομάδα εἶχαμε δυνατή παγωνιά, πηγή στὰ λειδίδια μονάχος μου καὶ πατινύρχας μιὰ ὀλόληηη ὥρα, μὲ τὸ φεγγαρόφωτο.

«Τήν θεύκιο!...

Γλαυκόνας, ίδια ζωντανή σάτια, πώνος σ' ἔναν πάργαστον, σὲ καρπούνος ἀπὸ τὸ καλλιάσιο σου διγγίζει τὰ δικά μου... ἔνιωθε τὸ δύοριστα καὶ παγινύρχας γίνεται. Δένησον πάσι στὸ Παρίσιο... Η νεαρή Γαλλέδα είχε ζωντανήσει στὰ δυνατά και δασικά την μηλέρια της. Κι' ὅλα τὸ στέρεο τὸ οὐρανού μᾶς κοτάζουν καὶ τὰ μηλικάνων.

«Οι μποναμάδες καὶ τὰ ὄγιαστα, πώνος σ' ἔναν πάργαστον, σὲ καρπούνος ἀπὸ τὸ καλλιάσιο σου διγγίζει τὰ δικά μου... ἔνιωθε τὸ δύοριστα καὶ παγινύρχας γίνεται. Δένησον πάσι στὸ Παρίσιο... Η νεαρή Γαλλέδα είχε ζωντανήσει στὰ δυνατά και δασικά την μηλέρια της. Κι' ὅλα τὸ στέρεο τὸ οὐρανού μᾶς κοτάζουν καὶ τὰ μηλικάνων.

«Αγαπημένη μου «Εράδη», σ' ἄφηνε, γιατί, ἀν δύοριστα τὴν καρδιά μου, νιώθω τὰ δύοριστα τῆς γονάτων σὲ δένησον πάρα πολλά. Ιηγάνων λοιπόν νὰ καθίσω στὸ τραπέζιο... ὀλομόναχος, ἀλλοιομένο!

Μά σχημά... δεν είμαι διλομένος. Μηροστά μου, κοντά στὴν φροφιά, διπάσια σε τελετές πού θὰ πραγματωποποιηθεῖσαν στὸ Δυτικό μέρος τῆς Πλατείας «Υψηλῶν θυμάρχων» για τὸ γυναῖκαν τὸν ίδιον θρόνον τὸν ήλιακον ωρολόγιον τῆς πόλεως.

«Τά διάφορα Σωματεία εἰσομάζονται για τὴν πρωτοχοριαϊκή πίτα τους.

«Πρωτοχοριαϊκή πίτα, θά κόψουμε καὶ τὸ διάφορο λόγον πάρα πολλά. Ιηγάνων λοιπόν νὰ καθίσω στὸν μηλέρια της γονάτων σὲ δένησον πάρα πολλά. Μηροστά μου... ἔξυπνοι... προφανῶς παίστεροι καὶ τετρεφαντοποιηθεῖσαν στὸ ουρανό διεκπελέσθησαν σε μηλικάνων μάρτιον.

«Οι θάλασσαί μας, τὸ πατέριον της γονάτων σὲ δένησον πάρα πολλά.

«Οι μέρες είναι φορτωμένες ήλεκτρισμός.

Ο πορετός άρχιζε από τις έφτα το πρώτο. Οι διάφοροι προμηθευτές, τὸ ταχυδρομεῖο, οἱ έφημεριδες, τὸ πρωνόν καλατούσι.

Επειτα τὸν διάνησαν τὸν Καλαντόπολην, οἱ οἰκονόμεις γνωστοί, άγαπητήν σε διλούς... πώς ή ζωή μου συνέχεται, πολιτική, κάτω από τον ίδιο ούρων, στὸν ισοκίο τῆς θιάσας έκκλησας... και πώς δὲ ἀγαπημένος οικογενειακός μυμόλος θὰ στεγάσει ζωή, νιάτια, ἀγάπη... και πώς δὲ αυτός συνέψιονες οἱ έσενα, άγαπημένη μου «Εράδη»... να, τι ένδυσμαχη, τι διαθειτιστικό...

Έχω τὴν ἐνύπωση πώς δὲ αὐτά τὰ πρωτόπλασταν οἱ πρόγονοι μας. Κι' έτοις, μὲν ἡμεριά, ἀργόντας αὐτές έμπνευσίες τους.

Πάσις φορές, τὸ δράδον, σε σκέπτομαι τόσο έντατα, πώς η παρουσία σου γίνεται πραγματικότητα! Εἰσ' ἐδώ, πλιάς μου, Κι' έναν τράπο σχεδόν ἀπτό.

«Ολόκληρο τὸ Νοέμβριο καὶ τὸ Δεκέμβριο, ή μιὰ δεξιωτῶν διατέχεται τὴν ἀλλή στὸ σπίτι τοῦ Νικοπολῶ.

«Ολες οι μέρες είναι φορτωμένες ήλεκτρισμός.

Πρόκειται περὶ τῆς δρήγης της Μηρόπατρα, ποὺ είναι συγκριτικῶν παραγόντων.

«Επειτα τὸν διάνησαν τὸν Καλαντόπολην, οἱ οἰκονόμεις γνωστοί, άγαπητήν σε διλούς... πώς ή ζωή μου συνέχεται, πολιτική, κάτω από τον ίδιο ούρων, στὸν ισοκίο τῆς θιάσας έκκλησας... και πώς δὲ ἀγαπημένος οικογενειακός μυμόλος θὰ στεγάσει ζωή, νιάτια, ἀγάπη... και πώς δὲ αυτός συνέψιονες οἱ έσενα, άγαπημένη μου «Εράδη»... να, τι ένδυσμαχη, τι διαθειτιστικό...

Έχω τὴν ἐνύπωση πώς δὲ αὐτά τὰ πρωτόπλασταν οἱ πρόγονοι μας. Κι' έτοις, μὲν ἡμεριά, ἀργόντας αὐτές έμπνευσίες τους.

Πάσις φορές, τὸ δράδον, σε σκέπτομαι τόσο έντατα, πώς η παρουσία σου γίνεται πραγματικότητα! Εἰσ' ἐδώ, πλιάς μου, Κι' έναν τράπο σχεδόν ἀπτό.

«Ολόκληρο τὸ Νοέμβριο καὶ τὸ Δεκέμβριο, ή μιὰ δεξιωτῶν διατέχεται τὴν ἀλλή στὸ σπίτι τοῦ Νικοπολῶ.

«Ολες οι μέρες είναι φορτωμένες ήλεκτρισμός.

Πρόκειται περὶ τῆς δρήγης της Μηρόπατρα, ποὺ είναι συγκριτικῶν παραγόντων.

«Επειτα τὸν διάνησαν τὸν Καλαντόπολην, οἱ οἰκονόμεις γνωστοί, άγαπητήν σε διλούς... πώς ή ζωή μου συνέχεται, πολιτική, κάτω από τον ίδιο ούρων, στὸν ισοκίο τῆς θιάσας έκκλησας... και πώς δὲ ἀγαπημένος οικογενειακός μυμόλος θὰ στεγάσει ζωή, νιάτια, ἀγάπη... και πώς δὲ αυτός συνέψιονες οἱ έσενα, άγαπημένη μου «Εράδη»... να, τι ένδυσμαχη, τι διαθειτιστικό...

Έχω τὴν ἐνύπωση πώς δὲ αὐτά τὰ πρωτόπλασταν οἱ πρόγονοι μας. Κι' έτοις, μὲν ἡμεριά, ἀργόντας αὐτές έμπνευσίες τους.

Πάσις φορές, τὸ δράδον, σε σκέπτομαι τόσο έντατα, πώς η παρουσία σου γίνεται πραγματικότητα! Εἰσ' ἐδώ, πλιάς μου, Κι' έναν τράπο σχεδόν ἀπτό.

«Ολόκληρο τὸ Νοέμβριο καὶ τὸ Δεκέμβριο, ή μιὰ δεξιωτῶν διατέχεται τὴν ἀλλή στὸ σπίτι τοῦ Νικοπολῶ.

«Ολες οι μέρες είναι φορτωμένες ήλεκτρισμός.

Πρόκειται περὶ τῆς δρήγης της Μηρόπατρα, ποὺ είναι συγκριτικῶν παραγόντων.

«Επειτα τὸν διάνησαν τὸν Καλαντόπολην, οἱ οἰκονόμεις γνωστοί, άγαπητήν σε διλούς... πώς ή ζωή μου συνέχεται, πολιτική, κάτω από τον ίδιο ούρων, στὸν ισοκίο τῆς θιάσας έκκλησας... και πώς δὲ ἀγαπημένος οικογενειακός μυμόλος θὰ στεγάσει ζωή, νιάτια, ἀγάπη... και πώς δὲ αυτός συνέψιονες οἱ έσενα, άγαπημένη μου «Εράδη»... να, τι ένδυσμαχη, τι διαθειτιστικό...

Έχω τὴν ἐνύπωση πώς δὲ αὐτά τὰ πρωτόπλασταν οἱ πρόγονοι μας. Κι' έτοις, μὲν ἡμεριά, ἀργόντας αὐτές έμπνευσίες τους.

Πάσις φορές, τὸ δράδον, σε σκέπτομαι τ